

Hamlet

William Shakespeare

Hoofstuk 1

Die Dooie Koning

Dit was 'n bitter koue nag in Elsinore, in die koninkryk van Denemark. Drie mans het saam gedrom op die kantele van koning Claudius se kasteel. Hulle het vir iemand gewag. 'n Jong man met die naam Horatio het saam met twee van die koning se wagte gestaan. "Ek dink jy het dinge gister aand gesien," het hy begin. "Shh!" het een van die wagte gesis. "Dis hier..."

Horatio het na sy asem gesna. 'n Skaduagtige figuur het langs hulle verskyn. "Dit lyk presies soos die ou koning!" het Horatio verskrik geroep. "Die dooie koning. Hoekom is jy hier?" het hy die figuur gevra. "Praat asseblief."

Maar die spook het sy kop geskud en nie geantwoord nie. Toe die son het begin op kom, hy het in die dun lug verdwyn.

"Ek moet vir Hamlet sê," het Horatio gesê. Hamlet was sy beste vriend en die dooie koning se seun.

Prins Hamlet was heeltemal rampsalig sedert sy pa dood is. Hy het by homself gehou en meestal in swart geklee.

Net een maand nadat Hamlet sy pa verloor het, het sy ma met die nuwe koning, sy oom, getrou. Dit het Hamlet se bloed laat kook.

Hoe kon sy so vinnig van pa vergeet? Hy was ook agterdogtig oor sy pa se dood. Dit was so skielik gewees. Al hierdie gedagtes het oor en oor in sy gedagtes gekarring.

Toe Horatio die volgende oggend vir Hamlet kom sien het, het sy vriend alleen gesit en baie swaarhoofdig gelyk.

“Hamlet,” het Horatio begin, in 'n stil stem. Ek dink ek het jou pa gisteraand gesien.” Hamlet het op gespring. "Wat?" Horatio het hom vertel van die spook se besoek die vorige aand. "Ek moet dit self sien," het Hamlet gesê.

Daardie aand het hulle na die kantele gegaan om te wag. 'n Dronkerige geskreeuery het rondom die kasteel se binnehof weerklink. "Wat is daardie geraas?" het Horatio gevra.

“My ooms, Claudius, hou 'n partytjie om die huwelik met my ma te vier,” het Hamlet bitterlik gesê. “Die gaste het van my pa se begrafnis af gekom en het aangebly.”

Toe die horlosie midder nag slaan, verskyn die spookagtige figuur weer. "Vader?" het Hamlet geroe. "Praat met my! Wat wil jy hê?" Die spook het vir hom gewink, en Hamlet het bewend nader gestap.

"Neem wraak vir my moord" het die spook gesê. Sy stem was soos die gesuis van die wind. Hamlet se oë het groot gerek. "Wie het jou vermoor?" "Jou oom," het die spook gesê. "My eie broer het hierdie aaklige ding gedoen. "

Hoofstuk 2

Wraak

Die spook het vir Hamlet die hele storie vertel. “Ek het in die boord geslaap toe ek iets in my oor voel drup. Dit het my gebrand! So ek het my oë oop gemaak ... en die laaste ding wat ek gesien het, was Claudius, wat 'n bottel gif vas hou.”

“Ek kon nie eers om vergifnis smeek vir my sondes nie,” het die spook bygevoeg. Sy stem het Hamlet se hart deur boor. “So nou word ek gestraf.” “Ek sal vir jou wraak neem!” het Hamlet gesê. “Ek sweer ek sal.”

Die spook het geknik. "Maak hom dood vir my," het dit gesê en to verdwyn.

Horatio het na Hamlet gekom. “Wel, wat wou hy hê?”

Hamlet het sy kop geskud en sy oë het van kant tot kant gedartel. "Jy sal vir iemand sê," het hy gesê. "Ek sweer, ek sal nie 'n siel vertel nie," het Horatio belowe. “Baie goed,” het Hamlet gesê en hom vertel wat die spook gesê het.

“As jy sien hoe ek optree asof ek mal is,” het Hamlet bygevoeg, “is dit net deel van my plan.” “Watter plan?” het Horatio gevra.

“Ek gaan maak asof ek mal is,” het Hamlet gesê, “sodat my oom sal nie kan raai wat ek regtig dink nie.” Horatio het 'n vreemde kyk in sy vriend se oë gesien. Hy was nie seker of Hamlet sou moes voorgee nie.

Hoofstuk 3

'n Prins Verlief?

“Koning Claudius! Koning Claudius!” het 'n stem geroep. Dit was Polonius, die konings se raad gewer. Hy het die troonkamer in gestorm gekom. "Hamlet het mal geword," het hy aan gekondig. “En ek weet hoekom.” Die koning het gesê, "Mal?" “Ja!” het Polonius gehyg. “Hy het in my dogter, Ophelia, se kamer ingekom met uitbarstings en geraas.”

“Hy is mal van liefde, jy sien,” het Polonius verduidelik. "Ag." Claudius het verlig geklink. “Ek sal dit graag vir myself wil sien.”

Polonius selfvoldaan geglimlag. “Kom ons stuur Ophelia na Hamlet se kamer, kruip dan weg en hou hulle dop. Jy sal gou sien hoe die arme seun sy verstand verloor het oor my pragtige meisie.”

Die koning was nie seker of hy Polonius heeltemal geglo het nie, maar hy het ingestem met die plan.

Hulle het agter 'n gordyn weg gekruip om op Hamlet te spioeneer. Ophelia het na hom toe gegaan en hom gegroet. Hamlet het beslis begin met uitbarstings en geraas, maar nie soos 'n man wat mal was van liefde nie. "Gaan weg!" het hy vir haar geskree.

“Julle vrouens is almal dieselfde!” het Hamlet gespoeg. “Julle verf jul gesigte, julle lieg en julle verraai ons.”

Toe hy klaar geskree het, het hy weg gestap en by homself gemompel.

Ophelia het hom in geskokte stilte agterna gestaar. Claudius het na Polonius gedraai. “Hy klink nie asof hy verlief is nie.”

In die geheim was die koning bekommerd. Was Hamlet kwaad vir sy ma omdat sy so vinnig weer getrou het? Het hy iets vermoed oor sy pa se dood?

Hy moes Hamlet weg stuur, net vir ingeval. Maar dit sou dalk nie genoeg wees nie. Miskien moes hy Hamlet vir altyd uit die pad kry ...

Hoofstuk 4 Die Toneelstuk

Hamlet was alleen in 'n koue kamer in die kasteel en het homself gevloek. "Ek is nutteloos!" het hy gemompel. "Ek het my pa belowe ek sal Claudius dood maak. Wat keer my?"

'n Stem van twyfel het in sy oor gefluister. Wat as die spook nie sy pa was nie, maar 'n duiwel in vermomming? "Ek het bewyse nodig dat die spook die waarheid praat," het hy gedink. 'n Idee het hom opgeval. 'n Troep akteurs het die kasteel besoek.

"Ek sal hulle vra om 'n toneel stuk op te stel oor 'n man wat 'n koning vergiftig," het hy gedink. "As Claudius skuldig lyk, sal ek weet hy het dit gedoen."

Hamlet het die leier van die troep gaan sien en vir hom 'n draaiboek gegee. “Sal jy hierdie toneelstuk opdra?”

“Natuurlik, my heer,” het die akteur met 'n buig gesê.

Daardie aand het die koning en koningin gaan sit om na die toneelstuk te kyk. Hamlet het langs hulle gesit, sodat hy Claudius kon dophou.

Musiek het op gekom en die toneel stuk het begin. 'n Akteur wat die skurk speel, het na die man gekruip wat die koning gespeel het, die valse koning het hard gesnork en die skurk het gif in sy oor gegooi.

Hamlet het na sy oom gekyk. Hy het bleek geword. “Hoe hou jy van die toneelstuk?” het Hamlet met 'n bitter glimlag gevra. Die koning het nie geantwoord nie. Hy het opgestaan, soor sy stoel gestruik en die kamer verlaat.

“Die spook het my die waarheid vertel,” het Hamlet gedink. “Nou kan ek wraak neem.” Hy het opgestaan en Claudius gevolg.

Hoofstuk 5 'n Rot!

Die koning het haastig langs die kasteel gange na die kapel
gehaas. Sy hart was swaar van skuld gevoelens.

By die kapel het hy voor die altaar gekniel en probeer bid. Hamlet was nie ver agter nie. Hy het in die kapel in gekom en sy oom dop gehou. "Ek kan dit nou doen," het hy gedink. "Hy sal my nie hoor kom nie."

Maar Hamlet het sy kop geskud. "As ek hom nou dood maak terwyl hy bid, sal hy reguit hemel toe gaan. Dit is nie 'n straf nie. Dit is 'n beloning." So het hy het besluit om te wag.

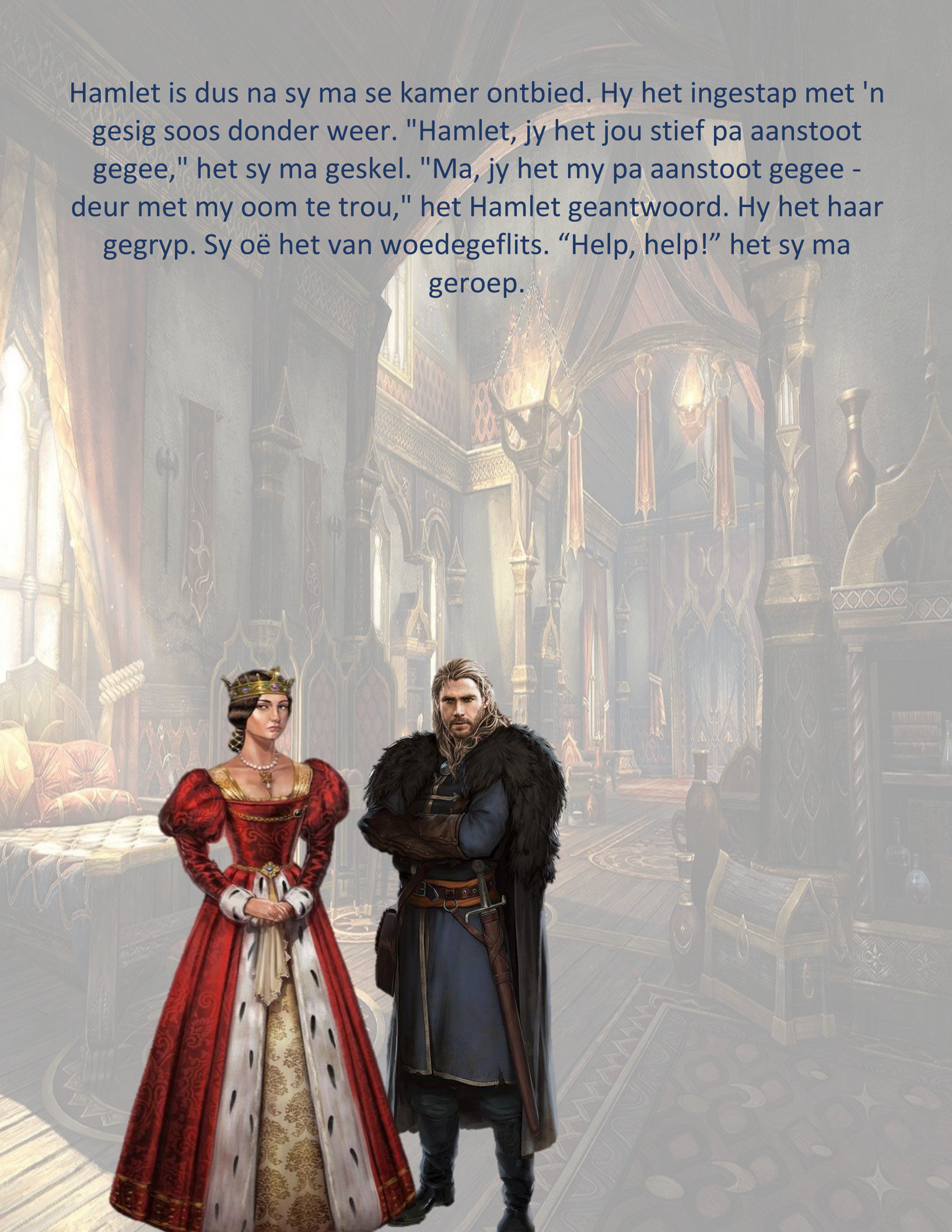

Toe die koning na sy troonkamer terug gekeer het, het Polonius vir hom gewag. "Ek het 'n ander plan," het hy gesê, en het tevrede met homself gelyk. Claudius het gekeun.

“Ons moet Hamlet stuur om met sy ma te praat,” het Polonius voortgegaan. “Miskien kan sy hom kry om op te hou om soos 'n gek op te tree? Ek sal weg kruip en in luister.”

Hamlet is dus na sy ma se kamer ontbied. Hy het ingestap met 'n gesig soos donder weer. "Hamlet, jy het jou stief pa aanstoot gegee," het sy ma geskel. "Ma, jy het my pa aanstoot gegee - deur met my oom te trou," het Hamlet geantwoord. Hy het haar gegryp. Sy oë het van woedegeflits. "Help, help!" het sy ma geroep.

Daar was 'n geraas van agter die gordyn. Hamlet het sy swaard uitgetrek en geroep: “Wat is dit? 'n Rot? Hy het sy swaard deur die gordyn gesteeek ... en in Polonius in.

Daar was 'n verskriklike gekreun. “Was dit die koning?” het Hamlet gevra en hy het die gordyn opsy getrek.

“O,” het hy gesê terwyl Polonius se liggaam uitgeval het. “Dis hy.” Hy het sy skouers opgetrek. “Ek is jammer ek het hom dood gemaak, maar dit kan nie gehelp word nie.” Hy het begin om die dooie man uit die kamer te sleep. “Hy is mal!” het die koningin gesnik.

Toe Claudius hoor wat gebeur het, het hy vir Hamlet geroep.
"Waar is Polonius se liggaam?" het hy gevra. Maar niemand
het geweet waar Hamlet dit weg gestee het nie.

"Hy is by aandete," het Hamlet gesê. Hy het geglimlag. "Met
die wurms. Net dat hulle hom eet, en nie andersom nie."

Claudius het sy kans gesien. "Hamlet," het hy gesê. "My liewe seun ... Jy kan onmoontlik nou in Denemarke bly nie. Ek sal jou na Engeland stuur om jou veilig te hou."

Hamlet het ingestem om te gaan. Maar hy was seker dat die koning besig was met iets wat nie goed was nie.

Hoofstuk 6

Die Mal Suster.

Die koning en koningin was 'n paar dae later in die troonkamer, toe Polonius se dogter, Ophelia, in gedryf het. Haar hare was wild en deur mekaar. Sy het gelyk asof sy deur 'n heining gesleep is. Sy het begin handtekens maak terwyl sy loop.

Sy het bosse veld blomme in haar hande vas gehou en 'n blom aan die koningin gegee. Almal wat kyk het besef dat Ophelia haar kop verloor het.

'n Woedende geklop op die deur het by haar lied in gebreek. "Laertes is hier!" het 'n wag geroep. Laertes was Ophelia se broer.

“Waar is my pa se liggaam?” het Laertes geëis. “Ek het gehoor hy is vermoor. Wie het dit gedoen?” Voordat die koning kon antwoord, het Laertes vir Ophelia gesien. Sy het na hom gekyk en hom skaars gesien. Laertes was verskrik. “Ag, my liewe suster, wat het met jou gebeur?” het hy gehyg.

“Wil jy ’n viooltjie hê?” het sy gevra. Toe skud sy haar kop. “Ek kan nie vir jou ’n viooltjie gee nie. Hulle het almal verwelk toe my pa gesterf het.”

“Sy is mal van hartseer,” het die koning gesê. “Ek is jammer om vir jou te sê, Laertes, dat Hamlet jou pa vermoor het. Dit is alles sy skuld.”

“Ek sal Hamlet hiervoor dood maak!” het Laertes gesweer. Die koning het hom nader getrek en gefluister: “Moenie bekommerd wees nie. Hamlet sal kry wat hy verdien.” Het hy geglimlag. Op enige oomblik sou sy manne Hamlet aan boord van die skip na Engeland dood maak. Of so het hy gedink...

“Prins Hamlet is hier,” kom ’n kreet uit die binnehof, “hy het van Engeland af terug gekeer!”

Die koning se oë het groot geword van verbasing. Laertes het onder sy asem begin mompel oor wat hy beplan het om aan Hamlet te doen. Die koningin het uit gestorm om haar seun te groet.

Hamlet se vriend Horatio het geglimlag. Hy het stil naby die koning gestaan en 'n brief van Hamlet vas gehou wat alles verduidelik het.

Die koning se manne het teen my gedraai, soos ek vermoed het. Maar op daardie einste oomblik is ons deur seerowers aan geval en ek het daarin geslaag om op die seerower skip weg te kruip. Ek is op pad huis toe. Wanneer ek terug kom, sal ek wraak neem!

Die uwe,
Hamlet

Claudius het stil met Laertes gepraat. "Hamlet leef dalk nog, maar ek het 'n plan. Jy moet hom tot 'n twee geveg uit daag." "Maar wat as ek hom nie dood maak nie?" het Laertes gevra.

"Ek sal een van die lemme in dodelike gif doop," het Claudius gesê.
"Selfs as jy net sy vel skraap, sal hy sterf en as hy wen sonder 'n skraap, sal ek hom 'n drankie met gif aanbied."

Laertes het 'n oomblik hieroor gedink. Dit was 'n oneerlike manier om wraak te neem. Maar sy gedagtes is deur die koningin onderbreek. Sy het die in die kamer gebars, met trane wat oor haar gesig gestroom het.

“Ophelia het haarself verdrink!” het sy gesnik. “Hulle het haar gevind waar sy soos 'n meermin in die meer gedryf het. Dood! Ag arme Ophelia!”

Laertes gryp sy swaard greep vas. "Ek is gereed om Hamlet uit te daag," het hy aan die koning gesê. "Ek sal hom dood maak, al is dit die laaste ding wat ek doen."

Hoofstuk 7

Die Tweestryd

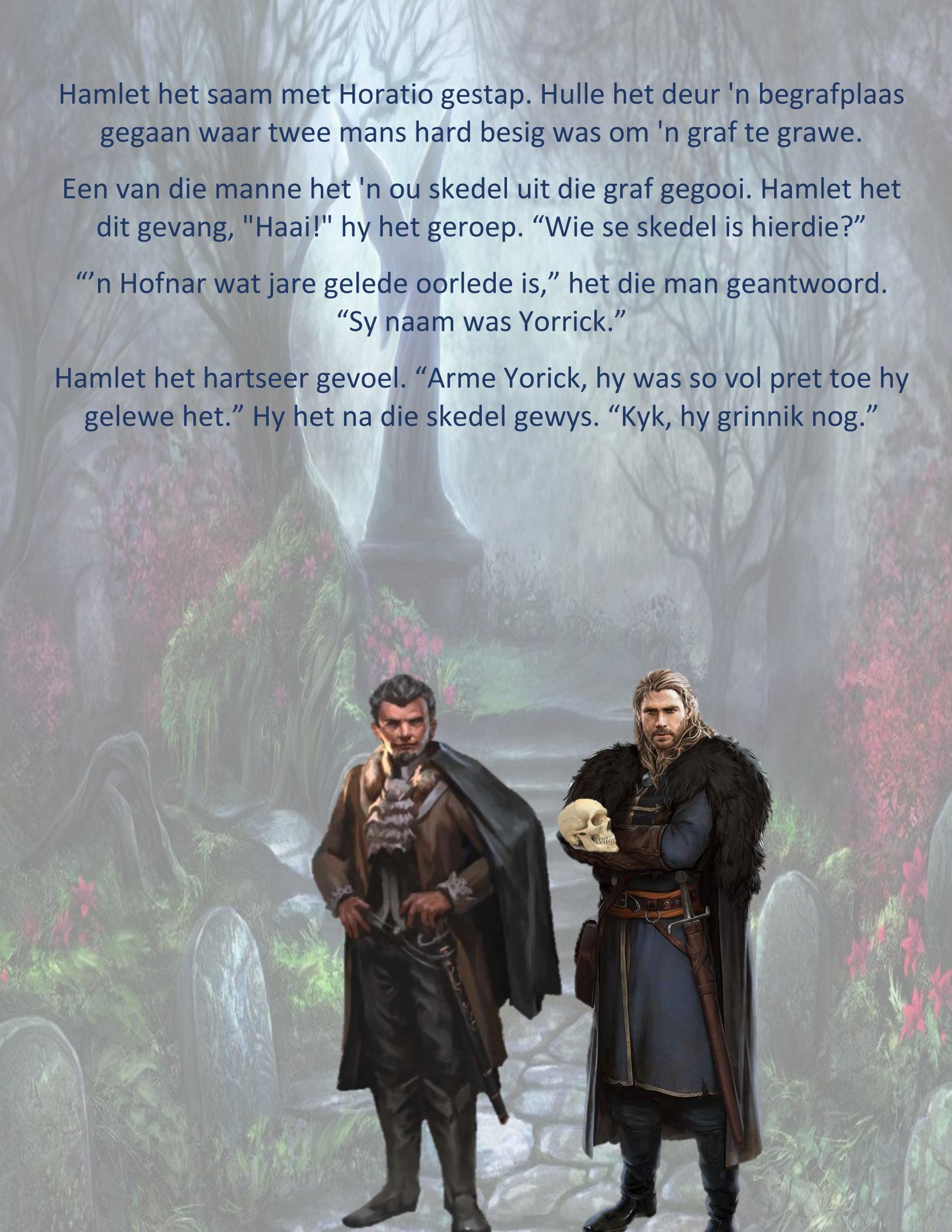

Hamlet het saam met Horatio gestap. Hulle het deur 'n begrafplaas
gegaan waar twee mans hard besig was om 'n graf te grawe.

Een van die manne het 'n ou skedel uit die graf gegooi. Hamlet het
dit gevang, "Haai!" hy het geroep. "Wie se skedel is hierdie?"

"'n Hofnar wat jare gelede oorlede is," het die man geantwoord.
"Sy naam was Yorrick."

Hamlet het hartseer gevoel. "Arme Yorick, hy was so vol pret toe hy
gelewe het." Hy het na die skedel gewys. "Kyk, hy grinnik nog."

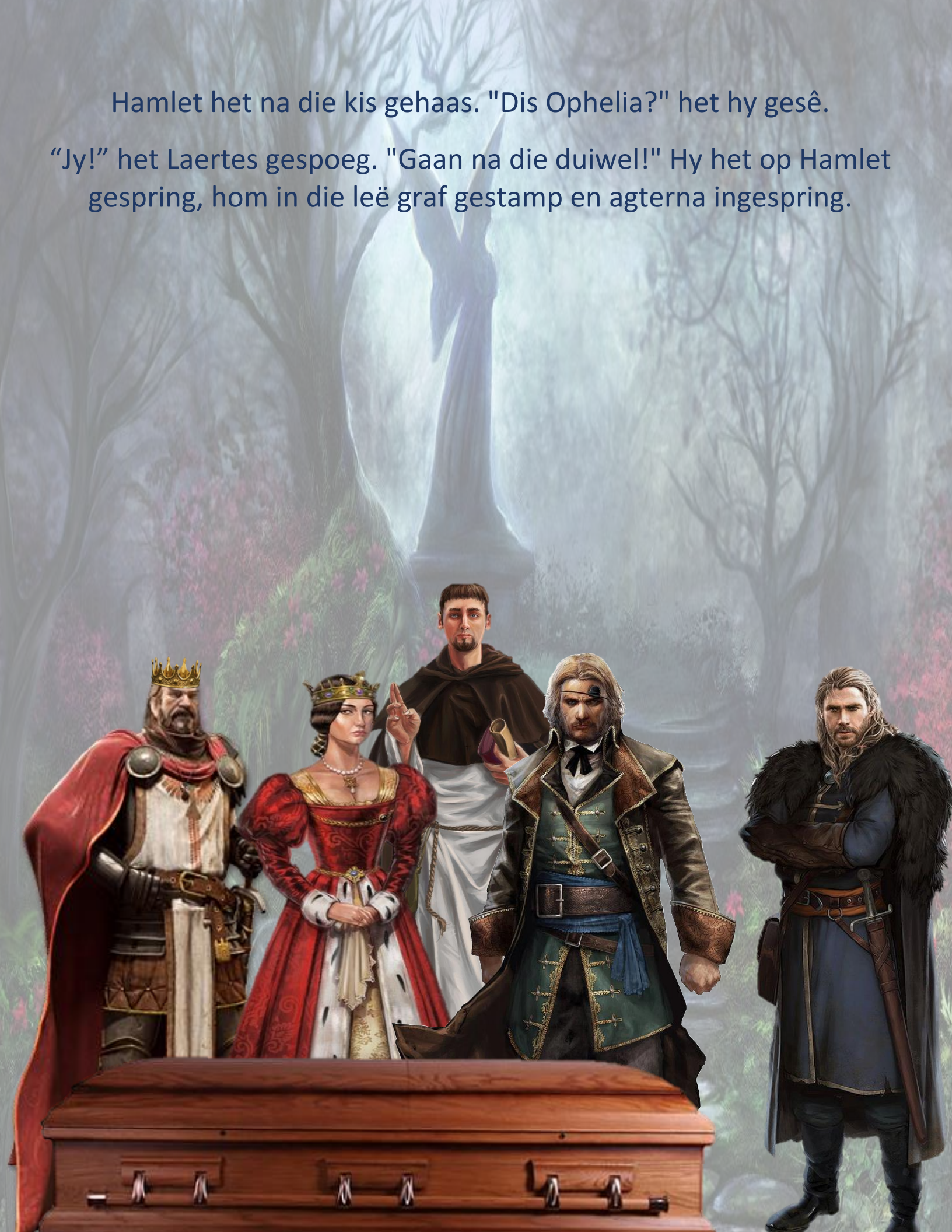
Die klank van gesang het oor die begrafplaas gesweef. 'n Begrafnis stoet het nader gekom. Hamlet het die koning, die koningin ... en Laertes herken.

“O, Ophelia,” het Laertes gehuil.

Hamlet het na die kis gehaas. "Dis Ophelia?" het hy gesê.

"Jy!" het Laertes gespoeg. "Gaan na die duiwel!" Hy het op Hamlet gespring, hom in die leë graf gestamp en agterna ingespring.

“Hamlet, moenie!” het Horatio gesê, terwyl wagte die paar uit
getrek het. "Julle kan dit soos here afhandel," het die koning
verklaar. “Ek beveel julle om 'n tweestryd te veg.”

Hoofstuk 8

Die Vergiftigde Swaard

Daardie middag het die koning, die koningin en hul howelinge kom kyk hoe Hamlet en Laertes baklei het. Twee swaarde is vir hulle uit gelê. Laertes het geweet watter een om te kies. "Ek sal hierdie een neem," het hy gesê. Die mans het mekaar gekonfronteer; hul blink swaarde om hoog gehou. "Sterkte!" het die koning geroep. "En as jy wen, Hamlet, het ek 'n heerlike heildronk drankie wat wag, om jou oorwinning te vier."

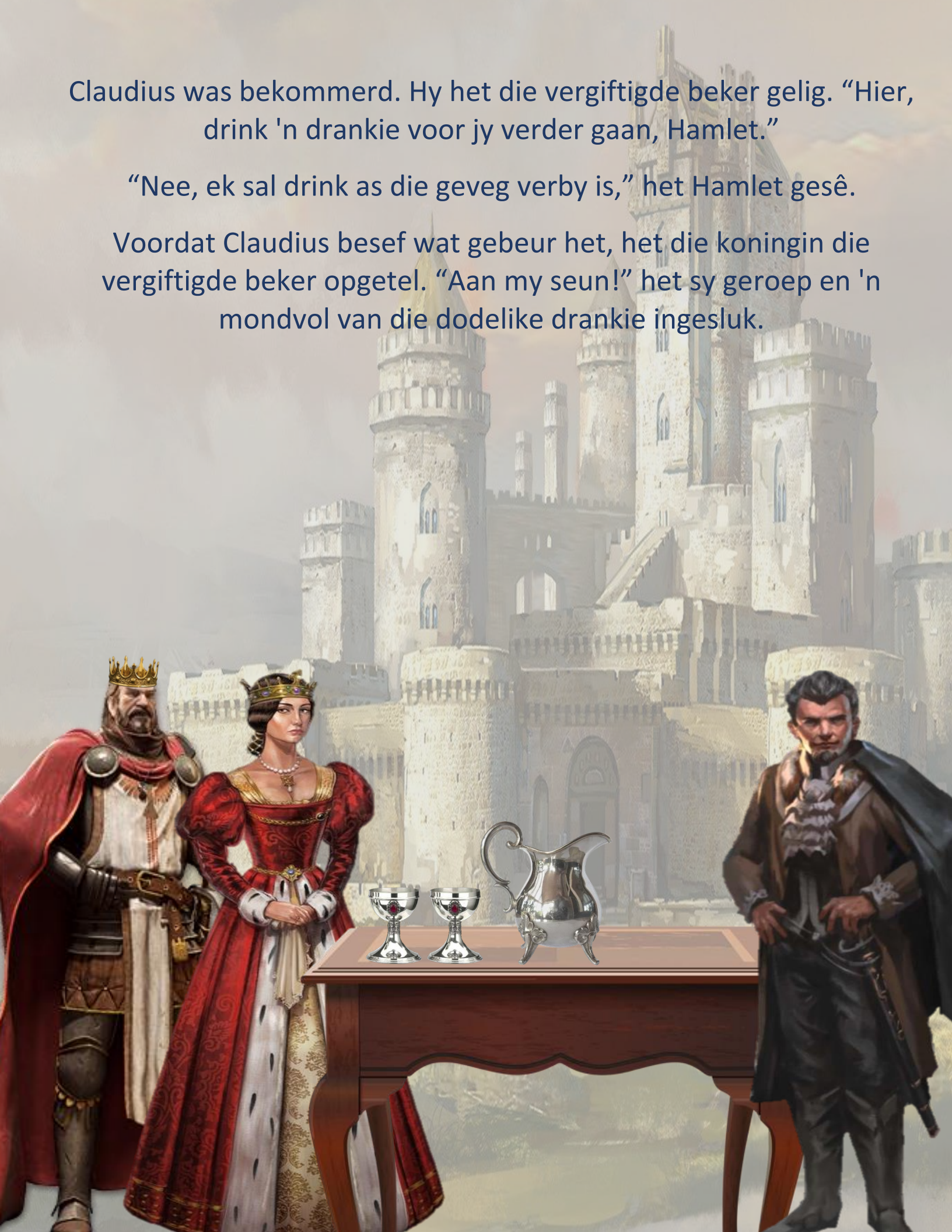
Hamlet en Laertes het begin baklei. Met 'n vinnige stoot het Hamlet Laertes se arm met sy swaard gesny. "'n Treffer!" het almal geroep. "Eerste bloed!" Welgedaan Hamlet!"

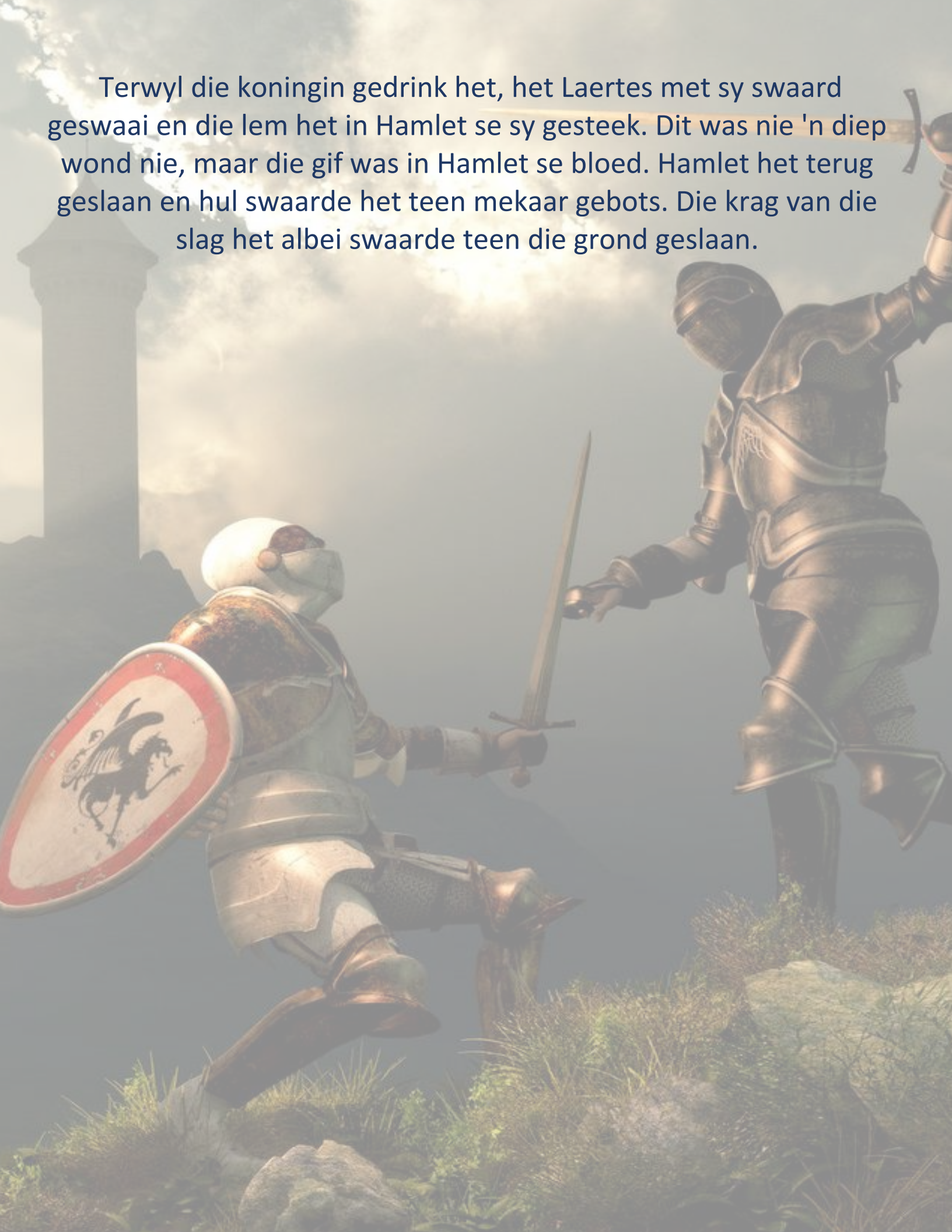
Claudius was bekommerd. Hy het die vergiftigde beker gelig. “Hier, drink 'n drankie voor jy verder gaan, Hamlet.”

“Nee, ek sal drink as die geveg verby is,” het Hamlet gesê.

Voordat Claudius besef wat gebeur het, het die koningin die vergiftigde beker opgetel. “Aan my seun!” het sy geroep en 'n mondvul van die dodelike drankie ingesluk.

Terwyl die koningin gedrink het, het Laertes met sy swaard geswaai en die lem het in Hamlet se sy gestee. Dit was nie 'n diep wond nie, maar die gif was in Hamlet se bloed. Hamlet het terug geslaan en hul swaarde het teen mekaar gebots. Die krag van die slag het albei swaarde teen die grond geslaan.

Toe hulle die swaarde weer optel, het Laertes Hamlet se swaard in sy hand gehad en Hamlet het die vergiftigde lem vas gehou.

Hamlet het Laertes met 'n kreun geslaan. Terwyl die swaard sy arm geskraap het, het Laertes die wapen herken. "Ek is besig om dood te gaan," het hy gedink.

Toe begin die koningin van angs kreun. "Daardie drankie ... O my liewe Hamlet, ek is vergiftig." "Hier is 'n verraaier," het Hamlet uit geroep.

"Daar is 'n verraaier," het Laertes gesê. "En dit is ek. Ek het 'n komplot met die koning beraam om jou dood te maak. My swaard was vergiftig. Ons is albei besig om dood te gaan. Ek... ek is so jammer."

Hamlet kyk af na die vergiftigde lem. Skielik het alles duidelik geword. Hy het nou niks gehad om te verloor nie en hy het geweet wat hy moes doen.

“Dit is vir my pa,” het hy geroep. Hy het op Claudius afgestorm en hom met die vergiftigde swaard gestee. Die koning het uit geroep. Die koning en koningin het op hul trone neer gesak, terwyl hul lewens weg gespoel het.

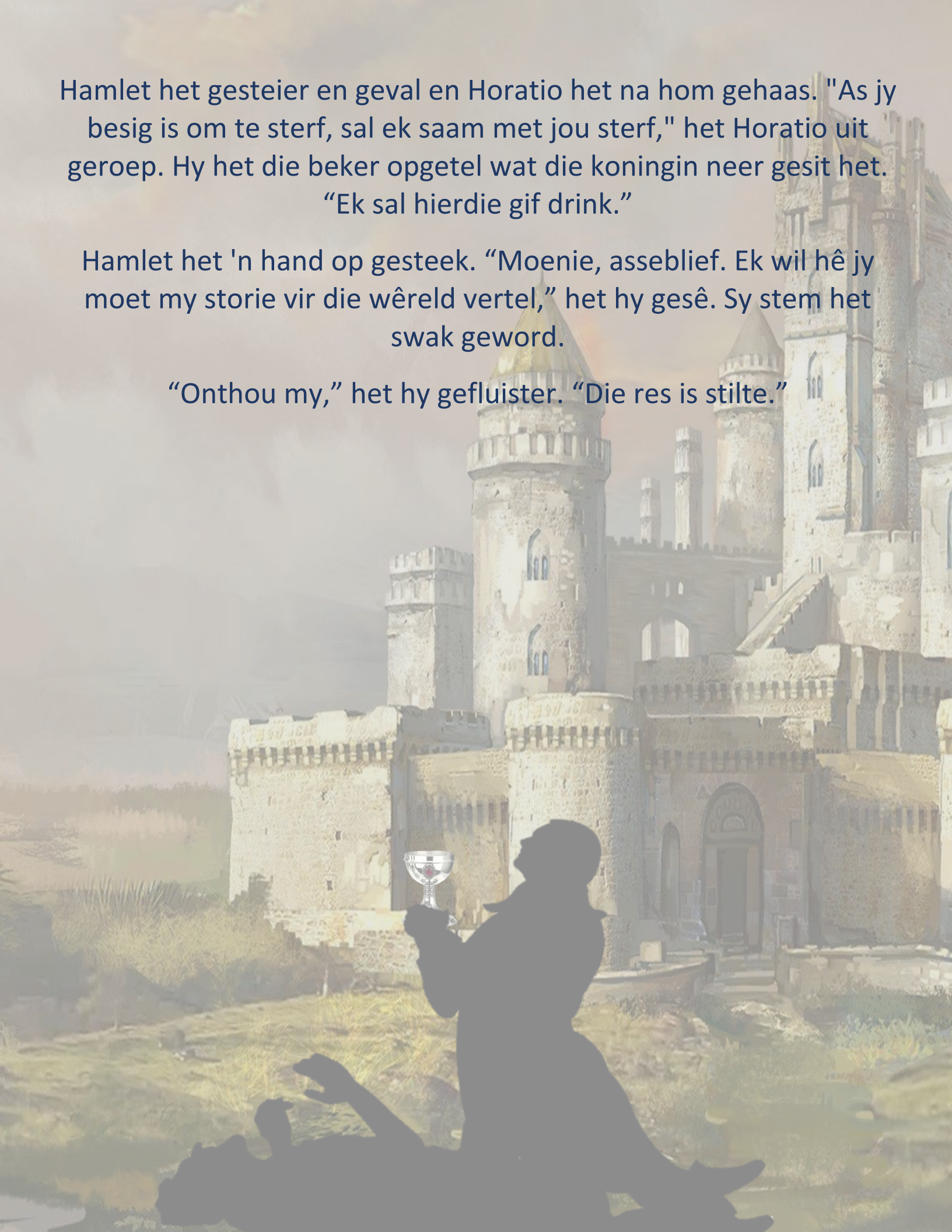

Hamlet het gesteier en geval en Horatio het na hom gehaas. "As jy besig is om te sterf, sal ek saam met jou sterf," het Horatio uit geroep. Hy het die beker opgetel wat die koningin neer gesit het.

"Ek sal hierdie gif drink."

Hamlet het 'n hand op gestee. "Moenie, asseblief. Ek wil hê jy moet my storie vir die wêreld vertel," het hy gesê. Sy stem het swak geword.

"Onthou my," het hy gefluister. "Die res is stilte."

THINK
DIGITAL ACADEMY